

tippe hjemme i Huset og bryder vel sin indskrænkede Husmoderhjerne med at faa Indtægterne til at slaa til; foruden at hun — forstaar sig — føder Børn og opklæder dem, sukkende over Manden, — der driver om paa Torvet den hele, udslagne Dag, ikke fører saa meget som en Skilling til Huse og ikke, saa vidt en almindelig dødelig kan se, udretter det mindste, hverken i privat- eller statsøkonomisk Henseende, — og maa- ske modtagende ham med mindre velvalgte Ord, naar han omsider behager at komme hjem.

Det Ry som Rappenskralde, der knytter sig til Xantippes Navn, skyldes ikke Platon, om det overhovedet har nogen paa- lidelig Hjemmelsmand; han har kun i de nævnte faa Træk skil- dret os en stakkels fortvivlet, hysterisk Kvinde, saaledes som han sikkert i Virkeligheden har truffet hende, og som han skyndsomst maa fjerne, for at hun ikke skal forstyrre den skønne Harmoni, der ombølger den døende Sokrates, ligesom det er fornødent for Musikeren skyndsomst at fjerne de mislydende Klange. Havde Platon iagttaget Xantippe i hendes Kvindehus, er det slet ikke umuligt, at han havde givet os en tiltalende Skildring af hende, medens han nu har givet os en frastø- dende; vi kunde vente det af hans Virkelighedssans.

— I Diotima synes Kvinden at faa Oprejsning for, at hun ikke taalt ved den døende Sokrates' Side. Denne forunder- lige, udenlandske Kvinde kaldes Sokrates' Lærerinde; er han en Vismand, saa er det hende, han har at takke derfor; det siger han i alt Fald selv („Symposion“). Rigtig at lide paa er Sokrates dog ikke; hans Ord ere ikke altid at forstaa efter Bogstaven, og det turde være muligt, at Diotima tilskrives den store Ære at have indviet ham i de filosofiske Hemmeligheder, alene fordi hans Beskedenhed stiller ham overfor den Fornø- denhed at fraskrive sig selv Æren. Smigrende synes det dog for Kvinden, at Platon lader en *Kvinde* spille Rollen som Med- deler af de højeste Sandheder, og vi kunne jo ogsaa bryste os lidt deraf, hvis vi finde for godt; men Platons Hensigt har uden Tvivl aldeles ikke været at smigre, han har kun som sædvan- lig valgt den naturligste Udvej, benyttet et Virkelighedstræk. Og i Virkeligheden fandt han jo netop Kvinder som Gudernes særlige Tolke. Det var Kvinder, der, vridende sig i Krampe- trækninger paa den hellige Trefod, talte de gaadefulde Ord, der, gjentagne af de lyttende Præster, forkyndtes Omverdenen